
Eric Tomas de Saint-Maur

PREPROSTI, ZNANSTVENO NEZAHTEVNI DOKAZI O STAROSELSTVU SLOVENCEV V EVROPI

Summary

SIMPLE, SCIENTIFICALLY UNPRETENTIOUS PROOFS OF THE INDIGENITY
OF SLOVENIANS IN EUROPE

In remote past, there was a large number of great seas and lakes on the Earth, in addition to which there existed many larger and smaller lakes, too. Additionally, they were often connected between themselves by rivers and side river arms, deltas, etc. The ancients watched this, and knew appropriately named villages and inhabitants of the seas and the sea-like waters. Since these names are Slovenian, it is clear that only the ones who had spoken and understood Slovenian had been able to give them.

A further simple, unpretentious scientific evidence of the indigeneity of Slovenes can be seen in couples or triplets of old Slovenian deities Perun – Veles – Mokoš and the toponyms derived from their names, which can be found throughout Europe and even in Asia Minor. We mean, by this, a location of hills (sometimes castles and old buildings instead) on one side beyond the watercourse, water, whereby we have on the left river side Svetovit, Svantovit or Perun with their synonyms and on right side of the water course, Veles (and Mokoš) with synonyms, or Mokoš (water) in the middle, or as a water source coming from below the rocks, etc. „Deva’s (Maiden’s) jump“ means – simplified – end of winter, i.e. early spring, when Deva gets out of her winter prison i. e. of the cold and dark subterranean life and everything starts to flourish again. Wicked winter, cold, suppression of life, etc. are sometimes alternatively replaced by hated Germans or Turks. Name Deva has given toponim Devin and its provincial and regional variants. All of the above is additionally confirmed by the record of Jacob Lorber, God’s servant, with a gift of hearing God’s words inside of his heart, about the appearance of the Earth before the Flood of Noah, too. What better witness than the very Heavenly Father himself one can imagine at all? Naturally, some people may smile and say that we have a vivid imagination, perhaps even a nationalist-oriented one. All this we have repeatedly experienced. Okay, then let them explain, for example, why the very cave over the river Idrijca, below the village of Šebrelje is called Divje Babe (= Wild Women Cave), where a Neanderthal flute was found, the oldest known musical instrument in the world, about 30.000 to 60.000 years old? The name corresponds to the description of Neanderthals in M. Pleteršnik’s Vocabulary from 1894. Today, we know indisputably, that mating between Neanderthals and Homo sapiens took place and the fact is that the descendants were able for further fruitful mating and were not handicapped like i. e. mules, crossbreed between horses and donkeys. So!

Morja, jezera, otoki, dežela Moravska

Oglejmo si deželo Moravsko, v kateri tlogradna razmerja ne dopuščajo nobenega dvoma, da gre za nekdanje pomorsko področje, kjer so mogla nekoč moleti iz vode samo zemljišča na višavah. Okoliški prebivalci so imenovali tako področje, katerega je bila pokrivala voda z imeni: Morava, morjava, morjevo (= kot morje, podobno morju), s čimer sicer niso menili pravega in slanega morja, ampak pokrajino, ki se kaže kakor morska. Okoliške prebivalce so zato imenovali „Moravane, Moravce“, torej enako kakor se še dandanes imenujejo. In ti „Moravani“ so, med drugim, tudi „Markomani“ o čigar bijarih (= prebivališčih, domovih) in jezikovni pripadnosti smo brali že najbolj čudna mnenja.

Že iz samih krajevnih imen spoznamo, da je bila nekoč voda prekrivala velik del Moravske. Tako imamo pri Mislici kraj, ki se imenuje „Jezerany“, sosednji kraj se imenuje „Maršovice“ (gotovo se je bil nekoč imenoval Moržovice); ta dva kraja sta nedvomno dobila svoji imeni v dobi, ko je bilo to področje še eno samo veliko jezero. Kraja ležita okrog velikih kotanj, v katerih je še vedno stala voda, čeprav je bil jezerski značaj okolice že izginil. Dalje imamo tam eno množico imen, kakor: Moravany, Moržice, Moravice, Moratice, Moravičany, Jezera, Jezerní, Jezernice, Jezírko, Ostrov, Ostrůvek, Ostrovany, Ostrovačice in še mnogo drugih. Vsi ti kraji kažejo že na prvi pogled, da je moralo biti tam nekoč eno veliko stoječe jezero. Moravsko Marsovo hribovje se je bilo nekoč najbrž imenovalo Morski hribi ali Morsko hribovje, danes znano zgolj kot „Hřiby“ ter je oznaka Mars posledica akanja, tj. o preide v a, kot je pogosto pri nas npr. na Dolenskem ali kakor je v nemščini z March, Laak itd. Da pa je bilo to, morju podobno področje, že mnogo tisočletij pred našo ero notno in kopno področje, moremo spoznati ne glede na tlogradne razmere že iz tega, da Samotova „Velikomoravska država“ ni mogla obstajati iz nekaj obrežnih vasi ter bi bili morali „Moravani“ biti z Rimljani pomorske bitke, ako bi bili takrat njihovi domovi le zgolj zmerno pretrgane vodne površine.

Vsa ta imena, izvirajo še iz časov, ko je bilo ‚morje‘ pokrivalo velik del Moravske ter segajo časovno daleč pred dobo Rimljanov. Mar nas ne more začuditi, da ima 2 km dolga debèr, katero si je bila izdolbla Bečva, ravno ime „Přerov“? Tako ime debèr ni mogla dobiti šele v preteklih stoletjih, ampak mnogo prej, saj je mnogo starejša. In tako je ime posledica nepretrganega ljudskega opazovanja svojedobnega življenjskega okolja ter njegovih tedanjih naravnih danosti. Ta dogodek se je torej bil moral zgoditi zelo rano, saj so bili v Předmostu, ki leži pri vratih debri, našli množico mamutovih kosti, kar se sicer ne bi bilo moglo zgoditi, saj bi jih sicer morala reka pri kasnejšem preboju debri vse odplaviti, z zemljo vred.

Nemci pravijo Moravski „Mähren“, kar je najbrž popačeno iz ‚Meere‘, kar ne samo potrjuje naše pravilno tolmačenje imena, ampak nam nudi poleg tega nadaljnje zagotovilo, da izvira ime „Mähren“ iz ‚morje‘. To potrjuje tudi pismo dežele Štajerske nadvojvodu Ernstu, kjer je za Moravsko navedeno ime Morren, kot tudi „Marhen“. To dvojje imen najdemo tudi v mlajših listinah.

Zanimivo je ime March za reko Moravo, ki je v starih časih predstavljala mejo proti vzhodu in je tako rekoč istovetna z besedo nem. Mark, kar označuje mejo. Podobne razmere

kot na Moravskem najdemo tudi na Spodnjem Štajerskem na velikem Dravskem polju med Mariborom, Ptujem in Ormožem.

Medtem ko je 1500 m visoko Pohorje eno prastaro hribovje, pa spadajo hribi, ki obdajajo Dravsko polje, k Slovenskim goricam in Haloškem hribovju, prav tako k nekdamorskemu področju. Dravsko polje je bilo nekoč veliko jezero, ki je bilo povezano z morjem, ki je nekoč pokrivalo prostrano Panonsko nižavje in se je še na začetku srednjega veka imenovalo nem. Zitinesfeld (iz svn. ‚sitina‘ = področje bičja, trsja, močvirske trave). Na vzhodni rebri Pohorja se nahaja kraj „Morje“, cerkev pri Spodnji Polskavi je bila znana kot: Sv. Štefan ob jezeru, enako v stranski dolini reke Drave: Sv. Andraž ob jezeru. Ako bi bili ondi našli ostanke vodnih pregrad, jezov, potem bi bilo verjetno, da imata kraja ime po zajezenih vodah. Murško Polje se imenuje zato tako, ker tamkajšnji Slovenci izgovarjajo ‚morje‘ kot ‚murje‘. Tudi reki Mura in Murica sta imeli še v 9. stoletju obliko: Mora, Muora, Morica, Muorica, tj. iz besede ‚morje‘, kar prihaja iz dejstva, da sta se izlivali naravnost v Panonsko morje. In kot ime celotnega vodnega področja je tedanjim Slovencem veljalo ime ‚Morje‘ in je tako ostalo do konca srednjega veka; kajti leta 895 se je bila imenovala Sp. Štajerska še Marchia, leta 1025 sta se Celjski in Ptujski okraj tako imenovala, a je dobilo ime že deloma pomen Mark, meja, – namreč zaradi oblike zemljišča, kajti vzdolž vsega vzhodnega kraja Štajerske preide hribovita dežela v plosko, položno Panonsko nižavje. Zato je dvomljivo, da bi bila ta „Marchia“ prešla v Marko iz istih razlogov kakor „March“ na Moravskem. Korena ‚mor‘ in ‚mar‘ kažejo tudi na stotine krajev, ki ležijo vseskozi ob rekah ali v nižinskih potezah, kot npr. Maribor, Marbeg, Matenja vas (v Nibelungih se je imenovala še Maren), Šmarje (Marein), Mahrn, Moreč, Moravče, Meeren itn. V Franciji je znano zimskošportno središče v Savojskih Alpah z imenom Val d’Iser, spodaj v dolini pa mesto Bourg St. Maurice. Skozi München teče reka Isar, kar oboje pomeni Izaro, reko, ki teče iz jezera. Francozi in Bavarci so bili samo prilagodili obstoječe staro slovensko ime svojemu jeziku. Vse to priča za pravilnost našega izvajanja.

Enako kakor v „Moravsko, Morava, Marchia“ je v imenu ljudstva Mavri vsebovan pojem ‚morja‘. S tem imenom so bili označevali temnopolte ljudi iz Afrike (Mavretanija, tudi dežela za-morc-ev), ki so bili prečkali Gibraltarska vrata ter prišli kot osvajalci v Evropo, na Iberski polotok, torej pretežno Arabce. Torej one ljudi, ki živijo onkraj morja. Slovenci jih še danes imenujemo zamorci, Rusi jim rečejo ‚mopъ‘, Čehi ‚mouřenin‘, Lahi ‚moro‘. Nemci in Angleži pa zanje nimajo lastne oznake, kajti besedi ‚nem. Mohr‘ in angl. ‚moor‘ sta brez dvoma slovenetizma.

Pogosta imena ljudstev in pokrajin, ki so povezana z morjem kot npr. Pomorjani, Pomoreli, Primorci, Mavri, polotok Marea, Ar-morika itd., vodijo do zaključka, da so bili Sloveneti nekoč zelo razširjeni. Morda bo kdo ugovarjal, da je po latinsko ‚mare‘ morje, vendar bo najkasneje pri imenih Pomorjani, Pomareli in Armorikani utihnil, saj na področje prvih dveh Rimljani niso bili nikoli prišli, zadnje pa je bil G. I. Caesar že našel s tem imenom.

Prav nič izmišljeno ni, da je na področjih, kjer so bila nekoč jezera, še danes mogoče videti njihove sledove. Ljudje jih poznajo, oz. so jih bili poznali in so znali pokazati mesta, kjer so bili pritrjeni obroči in kljuge, ob katere so bili svoj čas njihovi predniki privezovali

splave in druga vodna plovila; čisto določeno se to pogosto dogaja v Bosni in Hercegovini (še v 19. stoletju).

Rudolf Badjura npr. piše pod geslom: „Mlínarsko sedlo 1288 m“ je staro, pravilno, ljudsko ime za Murijevo planino . . . na prevalu med Malim Vrhom 1305 m in Velikim vrhom 1694 m nad Jezerskim. Čez to pastirsko sedlo je držal prvotni tovorni pot iz Kokre „k Jezeru“ ali kakor danes pravimo, na Jezersko, . . . Še je živa ljudska pripovedka, da so svoje dni, ko je bilo na Jezerskem še veliko jezero, pristajale ladje „Na koreninah“ pod Mlinarskim sedlom, od tod pa so se vozili k Anku na severozahodnem kraju Zgornjega Jezerskega. . .“

Na podobno ime naletimo tudi pri sv. Mavru, ki je bil prišel iz Egipta v Španijo in ga imenujejo Francozi ,Maur, Maurice', Angleži ,Maur, Morris', Nemci ,Moritz', Lahi ,Mauro', Čehi pa ,Mořic'.

Ime Mavretanija, ki ima za osnovo morje, je bilo v sev. Afriki poznano že stoletja pred Vandali; osupniti pa nas mora, da je bil POMONIUS MELA (III., 90) imenoval Gibraltarska vrata „SKALA HANNIBALIS“, kjer nas mora beseda ,SKALA' še posebej izzvati k razmišljanju. Na Iberskem polotoku tudi sicer najdemo številna imena, ki so slovenskega izvora, npr. Lusitania, staro ime za Portugal, pomen je enak kot pri Lužicah = vlažno, mokro področje, kar je na vročem Iberskem polotoku gotovo važno, dalje reko Vedra = bistra reka s čisto vodo, (V) Andaluzija (po Vandalih), Galicijo najdemo v Španiji in na Poljskem itd. V baskovskem jeziku najdemo mnogo izrecno in izrazito slovenskih besed, kar tuji (in še posebej podznačajni „uradni in monopolni“) jezikoslovci hoté spregledujejo, saj tega, česar oni ne marajo, tudi biti ne sme!

„Devin skok“ ter „Devo“ najdemo širom Evrope

Ali spomin na velika jezera in morja še daleč ni vse! Preprostih pokazateljev je še mnogo več, samo odprte oči je treba imeti! Že Jan Peisker je bil opazil staroslovenske oznake za hribe, holme, gore in pečine na levi strani vodnega toka, ki so posvečene sončnemu bogu (pritrtilni pomen) ter z njimi prisilno povezane tlopisne danosti na desni strani vodnega toka, ki pa so posvečene božanstvu teme, zemlje (zanikovalni pomen). J. Peisker, čigar naravnost sovražna nastrojenost proti slovansko govorečim ljudstvom je bila znana, je sicer upal na ta način dokazati, da slednji sploh niso pravi maziljeni, ki verujejo (poleg v Boga) tudi v Božjega sina Jezusa, ampak da so v resnici pripadniki verovanja v dva nasprotujoča si pola, v dobrega in zlega. Zato so bili „ustvarjalni“ nemški starinoslovci v 16. in 17. stoletju izumili „Belboga“ (katerega sicer nikdar ni bilo), da bi tako na umeten način dobili neločljiva dvojčka „Črni bog – Bel(i)bog“ in po tem potu slovansko govoreče ljudi prikazali kot večne pogane. Ni kaj, taki – in njim podobni – „znanstveniki“ jih imajo za ušesi! Živahne „znanstvene“ razprave o črno-belem dvojčku so potekale še vse do prvih desetletij 20. stoletja!

J. Peisker je bil tudi opozoril, da se mnoga k. i., ki ponazarjajo globino in podzemlje, imenujejo tudi „Devin skok“. Danes moremo z gotovostjo reči le to, da staroslovensko ,deva' pomeni mlado, a že odraslo dekle (od tod tudi slovensko ime deva, pomanjševalno devica), pa tudi žensko ime in ime boginje Deve. Slednje je dalo osnovo krajevnim imenom vrste Devin.

Za krajevna imena zvrsti „Devin skok“ je značilno, da označujejo strme rebri ali peči, ki stromijo nad vodotoki, jezeri ali morji. To morejo biti tudi debri, z vodnim tokom po sredini itd. Na takšne kraje se vežejo ljudske pripovedke o dekletu, ki se izogne sovražnim zasledovalcem s tem, da skoči s skale. No, potem ko so bili zavrnilo umetnega Belboga in ga nadomestili z mnogo bolj verjetnim – in zgodovinsko potrjenim Svetovitom, Svantovitom, katerega so bili sicer izpodrinili goreči cerkvenjaki po Sloveniji in Avstriji z rimskim sv. Vidom! Ja, dobro mišljen ponaredek v cerkvenih očeh NI ponaredek, vse ostalo je nepomembno! Ker pa je tudi nemška inačica Devinega skoka „Jungfernsprung“ zelo razširjena, celo bolj kakor slovenska, so ustvarjalni „podznačajni znanstveniki“ zagnali premišljevanje o keltsko-germanskem poreklu oznake. V Spodnji Avstriji, v dolini Erlaftal, se je ohranila skupina staroslovenskih k. i. npr. gorski vrh Ötscher 1893 m (Oče, Očanec, Ded) ter sosedna vrha Kleiner Ötscher in Schwarzer Ötscher. Med malim in velikim vrhom je bilo že leta 1352 izkazano ledinsko ime Teufelsriegel (Hudičeva reber). Tako imamo zopet oba nasprotna pola ali tečaja. Očanec, oče je morda bog Perun. Kaj pa Ötzi (= Oči?)? Ob desni strani reke Rajne štrli kvišku velika pečina z razvalinami imenovana Drachenstein (= Zmajeva peč ali - trdnjava, grad).

Naj naštejemo nekaj primerov v Sloveniji: V dolini Kamniške Bistrice zasledimo na desni strani Mali in Veliki Hudi graben, Črnevko, Črni plaz in Hudi konec, na drugi strani pa Kamniško Belo, Kraljev hrib, Konjsko dolino, Konjski potok, planino Konjsčico in Knežjo mizo. Ledinsko ime Dindol blizu Blejskega jezera, ob sotočju Bohinjske Save in Jezernice, je najbrž obrušeno Devinji dol, leži pa pod prepadno pečjo, ki se je bila prvotno najbrž imenovala Devin. Druge nastopa junak Kresnik s svojo sestro Devo. Zanimiva je tudi povezava k. i. Devin in Kneže. Zadnje pomeni knez, poglavar, vodja, gospodar, pa tudi duhovnik (prim. češko kněz = duhovnik, svečenik) tj. oni, ki ima največjo oblast. Na danes nemško govorečih področjih imamo kar nekaj k.i. Fürstenau, Grafenau ipd. (svn. knez = nem. Fürst, kasneje grof = nem. Graf; nem. -au = nižava, vlažna ravnica, travnik), kar je prav za prav prevod imena Kneže in spada med opisane dvojice. Pomembne skupine teh imen najdemo poleg v Sloveniji tudi na avstrijskem Štajerskem in zahodnim Ogrskem.

Na Hrvaškem npr.: Blizu mesta Ivanec, jugozahodno od Varaždina: gozd Dubrava, vas Dubravec, gorski vrh Dubovci s cerkvico sv. Duha in oltarjem, posvečenim sv. Vidu, k. i. Črne mlake, Tamni dol, Beli zdenci, Vražja pečina, Babina gorica, hrib Konj in vas Jerovec (nekdanj Jarovci!). Pri Roču v Istri naletimo na dvojec Beli grad – Črni grad itn. Ivo Pilar je bil iskal imena vrste „Devin skok“. Našel jih je veliko po vsej nekdanji Jugovini. Večino takšnih „božanskih“ krajev je bil odkril v predelih zahodne Hrvaške ob slovenski meji, dalje v Dalmaciji, manj v zaledju (Bosna, Srbija). Tudi v Makedoniji in celo v Albaniji jih najdemo, dalje v Bolgariji, kjer so bili ime Deva zamenjali z Momica, Momina skala, Nevestica ipd. Podobne primere poznamo tudi iz Romunije. V Bolgariji in v Romuniji je tudi še danes živo izročilo o dekletu, ki je skočilo s strme peči ipd., da je ubežalo turškemu zasledovanju in ujetništvu.

Krajevna imena te zvrsti odkrijemo tudi na Češkem, Slovaškem, v Grčiji celo že iz časov Ovida ter na Peloponezu. Krajevna imena zvrsti „Devin skok, Deva, Devin ipd.“ najdemo tudi drugod po Evropi npr. ob Biskajskem zalivu, na Britanskem otočju. Tam jih najdemo

pod angleškimi k. i. Maidenhead, Maidenwell, Maidwell, Maidenstone, Maidstone ipd. Gotovo bi jih našli tudi v Mali Aziji, skratka povsod tam, kjer so bili nekoč živeli Veneti, samo poiskati jih je treba, prepoznati njihove (morda) krajevne imenske preobleke.

Kot zemeljsko božanstvo nastopa tudi bog Veles, njegovo nasprotje je bog Perun. Na Balkanu najdemo več kot dvajset k.i., ki so povezana z nebesnim bogom Perunom ali različicami njegovega imena. Najpogosteje so to visoki gorski grebeni, hrastovi gozdovi, vodni izviri in potoki.

Starinoslovske in besedilne raziskave so potrdile obstoj takih dvojic tudi med nekdanjim slovenskim prebivalstvom Poljske in vzhodne Nemčije ter Rusije in Ukrajine (Novgorod in Kijev). V staroruskem Nestorjevem letopisu je skupaj s Perunom tudi vedno omenjena boginja Mokoš. Te dvojice najdemo tudi na Ogrskem, Češkem, na severu Rusije, zlasti na severozahodu, kjer se je čaščenje boginje Mokoš obdržalo vse do 20. stoletja. Na Balkanu najdemo v Prekmurju rečno ime Mokoš, nad Dubrovnikom Mokošico in še več (npr. Mukušina, Mukoša, Mukoš ... itn). Število primerov se še bistveno pomnoži, ako upoštevamo, da trojica omenjenih božanstev nastopa z različnimi imeni, opisnimi nazivi in vzdevki. V zvezi s Perunom sta strela, ki treska in grom. Tako sta si npr. na otoku Brač v sosedstvu hribček Sutulija s cerkvico sv. Ilije (ob nekdanjem rimskem mavzoleju) in grič Triščenik. Ali zmaj: V srbskem Podrinju si stojita nasproti Veleš in Zmajevac. V dvojicah nastopa tudi boginja Živa ali Perunova in Perunika itn.

S precejšnjo mero gotovosti moremo domnevati, da se slovenska k. i. ukvarjajo predvsem s tremi bajeslovnimi božanstvi: s Perunom, Velesom in z Mokošo. V poteku tedna pripada Mokoši petek, četrtek pa Perunu (in tudi Velesu). Zanimivo je, da imenujejo Nemci četrtek Donnerstag, tj. Gromovnikov dan, kar je bil Perun po izročilu in po krajevnih imenih tudi v resnici. Mokoš je voda, v vodi je človek kot brez teže, zato se morda imenuje petek pri Angležih Friday, pri Nemcih Freitag, tj. Freyin dan [st. sever. in germ. boginja plodnosti Freya, ena izmed Vanov (Van(d)ov, Vendov?). Voda oživlja prst in v spregi s soncem daje življenje], kar bi morda preneseno pomenilo dan, ko je telo brez teže in zato osvobojeno spon teže. Tudi nekoč vinedsko mesto Devin se danes imenuje ponemčeno Magdeburg, kar je točen prevod. Vse gornje potrjuje venetski izvor imen.

Prispodoba Velesa in Mokoš je, med drugim tudi kača (ker se vodni tokovi po kačje vijejo med bregovi) in tako imamo na Poljskem na vrhovih strmih rebri in peči, ustromljenimi nad rekami, Zmigrode (zmijina = kačja mesta), ki se nadaljujejo dalje proti vzhodu in jih je na ozemlju med Dnjeprom in Obom vsaj 17, s čimer krajevno nekako ustrezajo tudi zgoraj omenjenima Velesu in Zmajevcu. Ponekod v Sloveniji nadomešča beseda Zali (npr. breg, reber), Zala vas, Zalo selo ipd. izraz Zlo – = Hudi –, Hudo – itn.

Vidimo, da so povsod ondod nekdanji bivali ali še danes bivajo Vinedi. Da bi imeli pri teh k. i. kaj Nemci s svojimi nekdanjimi poganskimi verovanji, je izključeno, ker so bili prevzeli zahodno in severno slovenetska tj. splošno severnjaška verovanja ter si jih priredili po svojih potrebah. V njihovih bajkah in božanstvih npr. Odin, Wodan, Freya (morda ustreza Mokoš?) itd. zlahka prepoznamo kot vinedsko-vandalsko itd. blago ter slovenski pomen imen. Res pa je, da je vse to premalo raziskano. Uradni (in monopolni) slovenski starinoslovcji in jeziko- pa so bili in ostajajo omejeni s prisilno in popolnoma nedokazano

dogmo o poznem prihodu pra-Slovanov (katerih nikoli in nikdar ni bilo) iz Pripj"etskih močvirij [in ki so se tako rekoč v hipu razlili preko vse Evrope, kot tenak naftni film (akad. prof. dr France Bezlaj; koliko naslovov in fantazija brez meja!)]. Ja, Kelti naj vlečejo njihovo zavoženo družboslovno cizo iz blata, kamor so jo bili, že dolgo tega, porinili hlapci imperialistov in lakaji hlapcev!

Zanimiva so tudi imena hribov, in gora, gorskih pojavov, ki vsebujejo ime Baba z inačicami.

Podoba zemeljske površine pred Noetom

(Razodeto Jakobu Lorberju dne 30. marca 1864)

Vendar najprej nekaj besed o Slovcu iz Slovenskih goric, o Jakobu Lorberju:

Jakob Lorber (*1800 †1864), slovenski skrivnostnik in srednik Božje besede na Zemlji se je bil rodil v istem letu kakor France Prešeren in Anton Martin Slomšek (danes bi rekli: Dober letnik ta-le 1800, hvala Bogu!), kot prvorojenec v štajerski kmečko-viničarski družini v vasi Kaniža pri Jarenini (med Mariborom in Šentiljem) v Slovenskih Goricah. Leta 1817 je v Mariboru naredil pripravniški tečaj za učitelja, nakar je poučeval v Šentilju v Slovenskih Goricah, v Mariboru izdelal pet razredov gimnazije, nato je bil odšel nadaljevat šolanje v Gradec /danes Avstrija/. Leta 1829 je naredil višji vzgojiteljski tečaj za učitelje. Bil je nadarjen glasbenik. Leta 1840 je dobil mesto vodje orkestra v Trstu in dne 15. marca 1840, ob šestih zjutraj, ko se je bil odpravljaj na pot, se mu je razodel tki. "notranji glas", pojav, katerega cerkvena zgodovina pozna pri prerokih in vidcih. Skrivnostni glas mu je velel: "Vstani, vzemi pisalo in piši!" Lorber je bil takoj prisluhnil skrivnostnemu glasu, vzel pisalo v roko in zapisoval, besedo za besedo, kar mu je notranji glas narekoval. Izključno po nareku notranjega glasu je do svoje smrti leta 1864 popisal več kot 20.000 strani (danes več kot 25 debelih knjig). Njegova dela so prevedena v vse svetovne jezike. V Nemčiji npr. obstaja društvo Jakob Lorber (šteje 60.000 članov, stanje leta 1988), ki čuva rokopise in skrbi za tisk in razpolagnost Lorberjevih zapisov. Društvo izdaja več rednih občasnikov in vodi tekoče dopisovanje v 23-tih svetovnih jezikih (podatek leta 1990) in ne kaže nobene težnje, da bi jo ubralo po kaki odstopajoči verski smeri ali da bi postali še ena ločina znotraj maziljanske cerkve.

Skrivnostnik, videc in prerok Jakob Lorber je pravilno napovedal:

- štiri leta pred odkritjem planeta Neptuna ga je bil Lorber predstavil bralcem pod imenom Miron (slov. Čudežnik), ker zvezdoslovno vpliva na umetniško ustvarjalnost ljudi na Zemlji;
- obstoj nešteti mlečnih cest izven znane Rimske ceste in to leta 1850, celih 68 let pred potrditvijo tega dejstva z zvezdogledom na gori Mount Wilson;
- obstoj super galaksij in grozdov mlečnih cest, kar je znanost potrdila celih 98 let kasneje z zvezdogledom na gori Mount Palomar;
- že leta 1841 je povedal, da vse lune obračajo planetom vedno isto stran - vesoljska pločila so to potrdila šele 130 let kasneje;

- da je obstajalo življenje na Zemlji že mnogo milijonov let pred pojavom današnjega človeka. Starinoslovje je to kasneje potrdilo;
- obstoj mezona. Šele leta 1952 je japonski fizik Hedeki Yukuwa prejel Nobelovo nagrado za svoje raziskave atomarnega mezona;
- razvoj brezžičnih zvez tj. več kot 30 let pred tovrstnimi poskusi Nikole Tesle in Marconija;
- razvoj preoceanskega in medcelinskega zračnega prometa, 36 let pred prvimi cepelini in 39 let pred prvim poletom motornega letala s krili;
- avtoceste in po njih promet s hitrostjo puščice – več kot četrto stoletja pred pojavom prvih avtomobilov;
- da V. Britanija ne bo dosegla svetovnega gospostva, čeprav trenutno zgleda, da bo kmalu ves svet njen. Prehitela jo bo Amerika, kamor so bili že odšli najboljši! To je bila, za tisti čas gotovo zelo drzna napoved, itd.

Gornje smo navedli zgolj zato, da se spozna, da J. Lorber ni bil kak sanjač, navaden bahač ali celo nakladač, temveč nekdo, katerega je Božja milost razsvetlila kot npr. Budo, Mohameda, Jana Husa, Martina Lutra in so se mu zato razodele mnoge skrite zadeve.

Da boste lažje razumeli podobo in sestavo površine Zemlje in da ju boste mogli približati svojemu dojetanju, vam je potrebno najprej predstaviti sliko tedanjih glavnih pogorij, tako azijskih, kakor tudi evropskih in afriških, kajti od številnih, ki so obstajala v tistem času, ne boste danes našli niti sledu. Deloma jih je morje ob umiku odplaknilo in razcefralo in njihovi stari povezovalni hrbti ležijo pokopani globoko v naplavinah dolin in tu in tam se morajo zato trenutno obstoječi tokovi in reke prebijati skozi preščipnjene gorske soteske. Kar pa zadeva visoka pogorja imajo ta – z redkimi izjemami – zaradi učinkovanja različnih vremenskih vplivov tako spremenjeno podobo, da jih nekdo, ki je živel pred samo 1.000 leti, ne bi zlahka prepoznal kot iste, če bi ga prestavili z njegovo tedanjo zavestjo v današnji čas. Potrebno je samo pogledati naplavine v neki, samo par ur hoda široki dolini nekega toka in opazovati količino tvari v njej, katero je bila iz predelov visokega pogorja sprala voda ter jo odložila v takšni dolini do debeline 400 sežnjev (= pribl. 760 m), začeni od izvira pa vse do izliva toka v katero koli morje že, in zlahka boste dojeli, da so imele gore pred komaj dva- do tri tisoč leti popolnoma drugačno obliko kot danes. To sem vam moral povedati vnaprej, da boste lažje razumeli razmere gora v času pred Noetom.

Pričnimo na severu Evrope in preidimo preko, deloma v Azijo, nato v južne predele Evrope in na koncu v Afriko.

Iz pogorij, ki se vlečejo skoraj po sami sredini Švedske in Norveške, se je na skrajnem severu raztezalo močno pogorje vse do Uralskega gorovja in se je stalno naraščajoče vezalo z njim v tej smeri. Ob vznožju je merilo do sto (= 158 km), ja, celo do dvesto (= 320 km) nemških milj. To gorovje je bilo povezano tudi z današnjimi danskimi pogorji in od tam dalje s tistim pogorjem, ki še dandanes, ponekod več in drugje manj, ločuje zahodno ravninsko Evropo od današnjega goratega dela nemške Evrope, vse tja do Švice in so bila tako švicarska pogorja povezana z Uralom in slednje tja skozi Srednjo Azijo s Tibetom. To

je bil torej nepretrgan venec gorovij, katerih nižji deli so se dvigali v višave med celo pet- (= 1580 m) do šest tisoč čevljev (= 1900 m) nad morsko gladino, le da niso bila vsepovsod enako trdne zgradbe in zato so bila pretrgana zaradi poplave in odplavljena v različne smeri v primeru Srednjemorij, katere bomo še opisali, in ki niso bila v tistem času v nikakršni povezavi z Glavnim morjem.

Takrat sta obstajali **dve glavni Srednjemorji**.

Severno je obstajalo v prostrani dnini in se je raztezalo, izhajajoč iz današnjega Črnega morja, deloma preko vse današnje evropske Rusije in preko vseh nanjo mejočih ravninskih dežel in je bilo povezano z današnjim Baltskim morjem in deloma tudi z današnjo evropsko Turčijo, vse tja do tako imenovanih Železnih vrat, kakor tudi skozi tesni do Beligrada in Zemuna, ob katera je ob velikih viharjih butalo s svojimi, kot hribi visokimi valovi. To je bilo torej **severno Srednje morje**.

Drugo Srednje morje, ki ni bilo s tem v nikakršni povezavi in katerega še danes poznamo pod imenom Sredozemsko morje, je bilo enako kot nekdanje „Črno“ brez povezave s katerim koli svetovnim morjem; toda njegova površina v celoti ni nič zaostajala za spredaj omenjenim „Črnim“ ali „Severnim“ morjem. V bližini današnje Reke se vleče široka in dolga dolina v hrvaško notranjost in od tam dalje v različnih odcepkih po koritu reke Save vse do Kranja in od tam v tiste smeri, kjer se pričnejo njegova visokogorja. Na drugi strani je prekrivalo današnjo venetsko kraljevino, kot tudi Lombardijo in tako tudi nekatere dele vzhodne Francije, se raztezalo v Afriki skozi dolino reke Nil vse tja do rečnih pragov in je pokrivalo tudi današnjo veliko Peščeno puščavo.

Kajti iz Azije se je raztezalo znatno višje gorovje, od katerega obstajajo še danes pomembni ostanki. Ta gorska veriga se je raztezala od severovzhodnega dela Afrike, do visokih rečnih pragov, ki so še vedno povezani z današnjimi visokimi afriškimi gorovji. Gibraltarska morska ožina je bila prav tako povezana z današnjo Španijo in sicer z razmeroma visokim pogorjem, ki je tako tvorilo drugo Srednje morje, ki po površini ni zaostajalo za Severnim, samo da je bilo na splošno mnogo sežnjev globje kot severno Srednje morje, od katerega je današnje Črno morje samo še preostanek.

Obstajalo pa je še **tretje Srednje morje**. Da bi ugotovili, kje se je nahajalo, vam je potrebno samo pogledati na tiste ravnice in doline, skozi katere tečejo danes Donava, Drava in Mura, poleg stranskih rek. To manjše Srednje morje seveda ni bilo v tistem času nikomur znano, ker v tistih prazgodovinskih časih Evropa še ni bila obljudena. Res je tam živela velika množica najrazličnejših živali, praviloma velikanske rasti, od katerih najdete preostanke (v okamenelem stanju) dandanes v določenih gorskih votlinah in v naplavljenih hribih mivke in proda.

Toda nikar ne mislite, da se je to majhno Srednje morje nahajalo popolnoma samo zase, kajti poleg njega so obstajala posebno v Evropi številna, pomembno velika jezera, ki so bila že takrat povezana s tem tretjim Srednjemorjem z obstoječimi odtoki. Kranj, ali bolje njegove ravnice vse tja do notranje Gorenjske, so bile v sebi zaključeno, samostojno jezero, po katerem je današnje Ljubljansko Barje preostanek, ki se pa je povezovalo z močnim odtokom vse do današnjih Brežic, z drugim Srednjemorjem, ki je iz hrvaške strani prekrivalo širne planjave.

S **tretjim Srednjemorjem** povezan **glavni del** se je raztezal po današnji dravski dolini tja do področja gospodstva Fala in od tam dalje – kjer si je morala Drava utirati pot skozi dolgo verigo gora vse do okolice današnjega Leda, kjer se je začevalo **drugo** precej pomembno **jezero**, po kateremu je današnje Vrbsko jezero preostanek. Del tega jezera se je raztezal naprej po dravski dolini, daleč tja preko Beljaka in z njim so bila povezana številna majhna jezera. Tako je bila današnja dolina Aniže prav tako samostojno jezero, ki se je praznilo skozi Brzice (→ nem. Gesaus) in od tam dalje, dokler ni povežalo neko daleč večje jezero, katero je po dolini Donave navzgor pokrivalo vse površine Bavarske in deloma tudi dele široke doline reke Ine na Tirolskem. Današnja Mura je bila enako kakor Donava, plitko povezana s tretjim Srednjim morjem. Pokrajino današnjega Vildona, pa vse tja do Göstinga (→ Gojzdnika) severozahodno, tik ob Gradcu) je pokrivalo manjše jezero in zadaj za Göstingom je bilo drugo jezero, Murino jezero, vzdolž vse planjave Mure in njenih v ravnico prehajajočih stranskih dolin, ki so imele v ozadiju zopet manjša jezera, ki so bila povezana z majhnimi odtoki z glavnim jezerom. Današnja Švica je imela takšnih jezer v veliki količini, od katerih preostanki še danes obstajajo.

S tem sem vam dal zadostno predstavo o stanju gorovij in vodá tega majhnega dela Zemlje pred Grehovno poplavo (doslej znano v glavnem pod imenom Veliki ali Vesoljni potop). Sedaj si bomo ogledali prav posebej **Srednjo Azijo** in se ukvarjali tudi z Glavnim gorovjem, ki razmejuje Srednjo in Južno Azijo in ki je pravzaprav zibelka adamovskega človeškega rodu!

V smeri proč od Urala se je bilo raztezalo – kakor sem bil že pokazal – pogorje, vse tja do visokega Tibeta, ki pa je bilo že v tistem času razbrazdano z množico najrodovitnejših dolin, skozi katere so tekle iz gora pritekajoče reke in ki so se izlivala večinoma proti severu. To pogorje so kasneje, za časa Hanoha in posebej v času Sethovih potomcev poselili, pri čemer so se bili Hanohovci razširili v ravninah tudi daleč preko tega pogorja. Ker pa so spoznali, da so prebivalci pogorja daleč na boljšem kot oni v svojih rodovitnih in prostranih planjavah, so pričeli te gorjane vedno bolj in bolj dražiti in zasledovati in niso prenehali kljub pogostim opominom, katere so bili dobivali, temveč so pričeli te gore, v katere so vrtali globoke luknje, s pomočjo razstrelivnih zrn, po katerih je današnji kitajski smodnik neke vrste potomec, dobessedno razstreljevati in uničevati. S tem so v svoji najtemnejši slepoti odprli pot ne samo velikim vodovjem, nad katerih zbiralniki so se nahajale posamezne gore, temveč tudi tistim velikim, katere sta prekrivala Tibet in Turje (Kavkaz) in severno v velikih razsežnostih, Ural. S tem je nastala, posebno na področju današnjega **Kaspijskega morja**, kjer je bilo nekoč stalo mesto **Hanoh**, velikanska udornina in izbruh vodovij je bil tako silovit, da je dosegel višino med sedem – (= 2.200 m) do osem tisoč čevljev (= 2.500 m) nad gladino drugih morij, katero je še povišalo in podprlo dolgotrajno deževje nad vso Srednjo Azijo.

Velik del tega izredno visokega stanja vode v vsej Srednji Aziji si je nato v mogočnem odtoku utrl pot skozi današnjo dolino Volge in je dvignil gladino tega Srednjemorja za mnogo sežnjev, česar že tako ne preveč proti preboju trdna zemeljska ožina pri današnjem Konstantinoplu (→ Carigradu, Evropa / Mala Azija) ni več zmogla zadrževati in to še toliko manj, ker so se ob isti priložnosti izbruhnili ognjeniki, katerih sicer ni bilo in ki so nujno opustošili vse daleč naokoli.

Kako visoko so bile narastle vode Srednje Azije same od sebe, dokazuje dejstvo, da je Noe s svojo ladjo, ki je imela obliko zaboja, našel tla na visoki planini Ararata, na kateri je bil zaboj nasedel in obstal. Večina vodá te Srednje Azije je seveda samo našla odtok proti severu in vzhodu; toda izredno velik del tudi proti jugu in zahodu. S tem so prenapolnila drugo veliko Srednje morje v tolikšni meri, da si je našlo, deloma zaradi lastne teže, v glavnem pa zaradi podzemnih ognjenih izbruhov, hudourniški izliv v Atlantski ocean in se je v nekaj sto letih izlilo v tolikšnem obsegu, da so v večini postale kopno vse z njim povezane današnje, deloma zelo rodovitne planjave, na kar je postala možna poselitev posebno obrežnih dežel, postopoma, korak za korakom, iz Azije.

V velikemu delu pa so to storila ljudstva, ki so bila preživela na visokemu azijskemu Srednjemu gorovju, kakor tudi ljudstva z Urala, ki je bil v tistemu času tja do Severnega morja rodovitna in široka pokrajina, iz katere je izšla poselitev ostale severne Evrope, posebno po hribovjih. Od tistih ljudstev izvirajo tudi Turci (latinsko: TAURISCI), ki so se bili naselili na štajerskih hribovjih in po hribovjih mnogih drugih dežel, in so dolgo živeli med seboj v miru, vse dokler jih nista odkrila rimska in grška lakomnost in dehtenje po dobičku.

Zemeljska ožino, ki je bila povezovala v času hanohovske poplave Evropo z Azijo, se je imenovala po tamkajšnjem očaku, ki je tudi pripadal prebivalcem gora in je deloval daleč po Zahodni Aziji kot nekakšen prerok in se imenoval Deukalion, kar pomeni „Bog ga je poslal!“ ali „Prihajam od Boga“, (→ Deu- = dal-kal-ie-(= je)-On). Zato so ljudstva, ki so bila naseljevala južni del Azije, bila imenovala zemeljsko ožino Deukalionova zemeljska ožina in Grehovno poplavo Deukalionova poplava, dokler jim niso oznanili šele Noetovi potomci čez nekaj stoletij glavni vzrok in potek te poplave, z vsemi stranskimi okolnostimi. V teku mnogih let je po preostankih velikih jezer postala Srednja Azija suha, vendar na žalost še danes puščavska in nenaseljena dežela; samo v smeri proti Kitajski in ob severnih vznožjih tibetanskega visokega gorovja je plodna in poseljena.

Iz teh delov dežel izvirajo vsem znani **Mongoli**, **Huni**, **Tatari** in **Turkomani**, ki so bili zaradi prenaseljenosti njihovih dežel prisiljeni zapustiti te kraje in so se obrnili deloma proti vzhodu in deloma proti zahodu, s čimer so vsepovsod pripravili prebivalstvu, ki je tam živelo že od prej, veliko stisko in zadrego.

Na vzhodu so občutili stari **Sihini** (→ Kitajci, tako imenovani po svojem očaku Sihinu) in na Japonskem **Meduhejci** (praprebivalci japonskega otočja, imenovani po svojem očaku Meduhedu) moč in pritisk **Mongolov**, na zahodu pa so se uveljavili **Huni**, v povezavi s **Tatari** in kasneje **Turkomani**, in so povzročili v tistemu času velike premike narodov.

V sedanjemu času so bili že večkrat poskušali narediti puščavske dele Srednje Azije plodne, z urejevanjem oaz; toda razumevanje za obnovitev plodnosti takšnih puščavskih pokrajin je zakopano še pregloboko v noči njihovega poganskega praznoverja in bo zaradi tega moral ta prostrani predel še zelo dolgo čakati, da se bo vrnil v svojo pred noetovsko plodnost.

Kako plodna so bila takrat ta področja, vključno z velikim delom Sebirije (→ Sibirije), dokazujejo še danes pogoste najdbe mamutov in še množice drugih listje- in travojedih živali, ki počivajo pod večnim snegom in ledom, ki se po uničenju te nadvse plodne dežele niso mogle več prehranjevati in so že dolgo popolnoma izumrle. K njim spadajo poleg

velikega mamuta še velikanski jeleni, velikanske ovce, eno rogi velikanski konj in še več podobnih, od katerih se najdejo okameneli preostanki še deloma v Uralskem pogorju, večinoma v votlinah Severnega Tibeta in tudi pod snegom in ledom Sibirije.

Marsikdo bo hitro vprašal, zakaj posebno v Sibiriji ne najdejo ostankov človeških teles. In odgovor je: Zato, ker je človeško telo zgrajeno v vseh svojih delih mnogo bolj poduhovljeno in s tem tudi ustvarjeno od samega prazčetka kot mnogo bolj podvrženo razpadu, to je, v kolikor se nanaša na Adamove potomce! Kar pa zadeva pred adamovske, tako imenovane živalske ljudi, imenovane cephasimi (opazovalci neba), se najdejo tu in tam okameneli ostanki, kakor najdete tudi sem in tja potomce te vrste živalskih ljudi in ki zavzemajo svoje mesto med Kajnovimi potomci in med danes živečimi opicami, kot so šimpanzi in orangutani.

Med vsemi zvrstmi živali so imeli največjo instinktivno pamet in so gradili tu in tam svoja, seveda, skrajno enolična bivališča, na ne preširokih potokih in rekah so delali tudi zagate iz kamnov in so si na ta način gradili nekakšne mostove; in ko se je bila pričela voda prelivati čez takšne mostove – kar se je običajno dogajalo – so položili za starim mostom, od kjer je prihajal tok, drugega in višjega in so nadaljevali s takšnim delom neredko tako dolgo, dokler je nastalo v nerodni terasasti smeri pogosto deset in več takšnih mostov, ki pa so jim na koncu malo koristili, ker je voda vedno pričela za njimi naraščati in je vedno prelila vse te mostove skupaj. Ti ljudje, ki so imeli kratek rep, poraščen z gostim šopom grive, so torej zgradili zidove, katerih sledovi se najdejo še danes in katerim pripisujejo visoko starost, kar zna biti med drugim tudi točno, posebno v goratih področjih, kjer daleč presegajo Adamovo starost; vendar so prav tako malo plod prostega človeškega uma, kakor namenu ustrezajoče hišice bobrov ob tistih vodovjih, v katerih najdejo živali izdatno prehrano.

Menim, da sem vam pokazal tako na kratko kolikor mogoče, a več kot dovolj jasno podobo Zemlje za časa Adama, in da vam v bodoče ne bo treba kaj več spraševati po njej. Samo še dve zaključni pripombi:

Prva je, da si je sedanja **Donava** šele nekaj stoletij kasneje utrla skozi **Železna vrata** sedanjo pot, pri čemer je bilo potrebna pomoč človeških rok, da so uredili še dolgo veljavno strugo skozi Železna vrata tako, da je postala plovna tudi za večja plovila. Kam pa so odrinila spredaj opisana Murina jezera svoje, njih objemajoče ovire, zato si vam je treba samo ogledati Murino planjavo in griče, ki jo obdajajo ter samo ravnico Mure in naplavine vam bodo takoj izpričale, kako so bili ti griči nastali in poleg tega tudi sedanje tretje obrežje, katerega je oblikovala Mura in tukaj boste brez težav našli preostanke postopoma uničenih obrežnih jezov. Na ravnini okoli Gradca, boste zlahka našli v plitvih globinah na stote težke in večinoma zelo trde kotaljene skale. Izpod Vildona navzdol se kaže Mura že bolj dostopna, le tu in tam, vendar že v precejšnji globini, se še najdejo težji, prikotaljeni apnenčasti kamni, izpod Radgone pa do izliva iste v Dravo, boste našli več mivke kot gramoza in to zato, ker je imela Mura tam že zelo široko strugo in je bila brez večje potisne moči, ker je bil njen padec že zelo blag.

Pojdite tja v *Egipt*, in vse do precejšnje bližine rečnih pragov boste našli le malo gramoza, zato pa toliko večjo količino rdečerjavega in med drugim tudi drobnega belkastega peska!

Vzrok za to je, da se ta tok vse tja do področja rečnih pragov nahaja v le malo odstopajoči padni črti z današnjim Sredozemskim morjem – namreč kar zadeva višino – medtem, ko imajo drugi tokovi proti morju močnejši padec, z izjemo Donave v Črno, Volge v Kaspijsko morje in Amazonke v Atlantski ocean.

Kar se tiče domneve o *poplavi Amerike*, kakor obstoja med prebivalci tega dela Zemlje nejasna govorica, ni s tem prav nič rečeno v dokaz za eno splošno poplavo! Kajti v tistem času so bile nižine tega dela Zemlje tako in tako pod vodo. Ščasoma se je ta, od severa pa daleč tja do juga razpotegnjen del sveta, v glavnem zaradi notranjih ognjenih izbruhov, vedno bolj in bolj dvigal nad gladino morja in voda je bila prisiljena odtekatii vedno močnejše. Temu se je pridružil še drug, za to Zemljo veličasten naraven pojav.

V pradavnini Zemlje, v kateri se je po zakonu o pretakanju morja nahajal večji del morja bolj proti severu, je potekala od skrajne obale Zahodne Afrike nepretrgana vrsta otokov do vzhodnega ogla današnje Braziliije in je tako delila Severno morje Atlantskega oceana od Južnega; in ta dva morja sta bila povezana z množico morskih ožin, od katerih je imela najbolj prostrana komajda širino Rdečega morja.

Vendar je v tistem veku, v katerem so zaradi podzemne ognjene dejavnosti doživeli mnogi deli Zemlje, posebno pa morsko dno, številne spremembe, potonila večina prej omenjene verige otokov, kakor tudi mnogi tisoči večjih in manjših otokov tega velikega svetovnega morja v globoko dno in Severno morje se je moglo neovirano izliti skozi ta široka vrata v Južno morje in na severnejšem delu Zemlje so se pojavili v koristen obstoj številni otoki in druge nižave in s tem tudi ameriške pokrajine.

Zato pa je konica Afrike, ki je bila segala prej v bližino Južnega tečaja, še do danes pod vodo, zaradi česar tvori morje daleč v smeri pod predgorje Dobre Nade neko vrsto hriba, preko katerega plovejo ladje, posebno ob slabemu vremenu, z velikimi težavami in so bila prisiljene pogosto napraviti velik obvoz, da bi priplule do plitvejšega dela Vzhodnega morja. Za parnike je to seveda lažje. Tukaj imate sedaj tudi Grešno poplavo Amerike in množice večjih in manjših otokov in ne raziskujte preko tega sporočila dalje, ker bi vas moral drugače prestaviti v prastvarstvena razdobja in v številne selitve morja; in pri temu ne bi izvedeli nič več koristnega kakor tista stara žena, ki ni mogla doumeti, kako da je bila dobila tako mnogo gub in gubic, čeprav je vedno živela spodobno in krepostno in ko je bila dekle dvajsetih let, ne bi mogel nihče, tudi za najvišjo nagrado sveta, na njenemu telesu odkriti ene same gubice.

Ja, tukaj ni mogoče reči nič drugega kakor: „Bog, ki je Gospod, je vse to uredil tako, da se časi menjajo in mi ljudje z vsem, kar nas obdaja, skupaj z časom!“

Pustimo sedaj Zemljo pri miru; čez tisoč let bo tudi brez tega kazala zopet popolnoma drugačno lice! In za sedaj dobro in končajmo s to razlago, katero sem vam dal, da boste lažje razumeli marsikaj drugega iz Blagovestij in Mojzesovih zapisov! Amen“.

Kratice

- k. i. = krajevno ime
- st. severn. = staro severnjaško
- germ. = germansko
- = pripomba

Literatura in viri

- Badjura Rudolf, Krajepisno gradivo, Dodatki k Ljudski geografiji iz leta 1953, rokopis 1960.
- Lorber Jakob, Das grosse Evangelium Johannes, IV. knjiga, 7. izdaja, Lorber Verlag, Bietigheim 1983, str. 322 – 324.
- Lorber Jakob, Das grosse Evangelium Johannes, VII. knjiga, 7. izdaja, stran 11, Lorber-Verlag, Bietigheim 1984.
- Lorber Jakob, Die Haushaltung Gottes, II. kniga, Lorber Verlag, Bietigheim 1983.
- Ovid 's Metamorphoses. Translated by A. D. Melville; introduction and notes by E. J. Kenney.: Oxford University Press, Oxford 2008.
- Pismo dežele Štajerske nadvojvodu Ernstu, Landes-Reg. Archiv Salzburg, Hofkriegsrechtsakte 1570 - 1592.
- Pleteršnik Maks, Slovensko-nemški besednjak, Tiskala katoliška tiskarna, Lublana 1894.
- Romer F.E., Pomponius Mela 's Description of the World, Univerity of Michigan Press, 2001, POMPONIOUS MELA, CHOROGRAPHIA (DE SITU ORBIS).
- Šmitek Zmago, O mitološki vsebini toponima „Devin skok“, Wiener Slavistisches Jahrbuch, 48/2002, Verlag der österreichischen Akademie der Wissenschaften, Dunaj.
- Žunkovič Martin Wann wurde Mitteleuropa von den Slaven besiedelt, Beitrag zur Klärung eines Geschichts- und Gelehrtenirrtums, Druck und Verlag des Heinrich Slovák, Kremsier 1904.

Povzetek

V starini je obstajalo v Evropi več velikih morij in jezer, poleg njih so obstajala še številna velika in manjša jezera. Vse to je bilo med seboj pogosto povezano s pri- in odtoki ter stranskimi rokavi, mrtvicami ipd. Staroselci so to gledali, poznali in ustrezno poimenovali kraje in prebivalce ob morjih in ob morjem podobnih vodovjih. Ker so ta imena slovenska, je jasno, da jih je mogel dati samo nekdo, ki je govoril in razumel slovensko.

Morda se bo sedaj kdo nasmehnil in nam očital, da imamo bujno, ja, morda celo narodnjaško navdihnjeno domišljijo. Vse to smo že večkrat slišali in doživeli. V redu, potem pa naj nam npr. razloži, zakaj se jama nad rečico Idrijco, pod Šebreljami, v kateri so bili našli 30.000 do 60.000 let staro neandertalsko piščal, doslej najstarejši znani glasbeni instrument na celem svetu imenuje Divje Babe? Kdo je bil gledal Neandertalce, ki so bili tam živeli in dal jami ime, ki ustreza opisu divjih bab v Pleteršnikovem Slovensko-nemškem besednjaku iz leta 1894? Danes že neizpodbitno vemo, da je bilo parjenje med neandertalci in HOMO SAPIENS-om dejstvo ter da so bili potomci zmožni nadaljnega razmnoževanja, saj v tem niso bili omejeni kot npr. mule, križanke med konjem in oslom. Torej!

Nadalnje preproste, znanstveno nezahtevne dokaze o staroselstvu Slovencev najdemo v dvojicah oz. trojicah staroslovenskih božanstev Svetovita, Svantovita, Peruna – Velesa – Mokoš in k. i. izvedenih iz njihovih imen, ki jih najdemo po vsej Evropi in celo v Mali Aziji. Gre za lego hribov (včasih tudi gradov ali ostankov starih zgradb) tostran in onkraj vodnega toka, vode med njimi, pri čemer imamo na levi strani Svetovita, Svantovita, Peruna s sopomenkami, na desni strani pa Velesa (in Mokoš) s sopomenkami, ali Mokoš (vodo) v sredini ali kot vir izpod pečine ipd. „Devin skok“ pomeni – poenostavljeno – konec zime, začetek pomladi, ko zaprta Deva uide hladni

podzemeljski temi in se življenje znova razcveti. Hudobno zimo, mraz, zatiranje življenja ipd. ponekod nadomeščajo osovraženi Nemci ali Turki. Ime Deva je dalo k. i. Devin ter njegove deželne in pokrajinske inačice.

Gornje potrjuje tudi zapis Jakoba Lorberja, pisarja po notranjem Božjem nareku, katerega je bil slišal v srcu, o zunanjem videzu Zemlje pred Noetovim potopom. Si je v Stvarstvu sploh mogoče predstavljati eno boljšo pričo kakor je sam Sveti Oče? In njegovega pohlevnega hlapca-pisarja iz Slovenskih Goric?